

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

Quòd resurrectio fiero debeat in ætete perfectæ iuventutis, quæ profectu
non indigeat. ciii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

mortalitatem eos qui in aduentu domini viui inueniendi sunt, & hoc eis reputari pro resurrectione ex mortuis, quod mortalitatem immutatione deponant non mortem, quolibet quis acquiescat modo non hæreticus, nisi inconuentione hæreticus fiat. Sufficit enim in ecclesiæ lege, carnis resurrectionem credere fieri ce morte.

De eadem re. Caput CI.

Quod autem dicimus in symbolo, in aduentu domini *Itē Aug.* viuos & mortuos iudicandos, non iustos tantum ac peccatores iudicari, sicut Diodorus significari putat: sed viuos eos qui in carne inueniendi sunt dicit. Quia ad hoc morituri creduntur, vel immutandi, sicut alij volunt: vt suscitati continuo vel reformati à mortuis iudicentur.

Quod angeli a postata, & impij homines post tormenta quasi suppliciis expurgati, non iustorum societati donentur. Caput CII.

Post resurrectionem & iudicium, non credamus resurrectionem futuram, quam origenes delirat, vt demones vel impij homines, post tormenta quasi suppliciis expurgati, vel illi in angelicam qua creati sunt redeant dignitatem, vel iniusti iustorum societate donentur, eo quod hoc diuinæ conueniat pietati, ne quid ex rationabilibus pereat creaturis, sed quolibet modo saluentur. Sed nos credamus ipsi iudici omnium, & retributori iusto qui dixit: Ibunt impij in supplicium æternum, iusti autē in vitam æternam: vt percipiant fructum operum suorum. Et iterum: Ite in ignem æternum, qui paratus est diabolo & angelis eius.

Quod resurrectio fieri debeat in ætate perfectæ iuuentutis, quæ profectu non indigeat. Cap. CIII.

Inchoatio pacis sanctorum est in hac vita non perfectio. *Ex dictis Isidori.* Tunc autem erit plenitudo pacis, dum ad Dei contemplationem absorta carnis infirmitate conualuerint. Resurrectio mortuorum, vt apostolus ait, in virum perfectum in mensurâ ætatis plenitudinis Christi futura est: In ætate scilicet iuuentutis quæ profectu non indiget, & absq; inclinatione defectus in perfectione ex vtraque parte & plena est & robusta. Quâuis nunc filiorum Dei nomine homines fideles

vocentur: tamen ex eo quod hanc seruitutem corruptionis patiuntur, adhuc iugo seruitutis addicti sunt: accepturi plenam filiorum Dei libertatem, dum corruptibile hoc iuderit incorruptionem. Nunc Deus per speculum agnoscitur: in futuro autem quisque electus facie ad faciem presentabitur, ut ipsam speciem contempletur, quam nunc per speculum videre conatur. In hac vita electorum numerum ad dexteram pertinentium, & reproborum qui ad sinistra ituri sunt, ecclesiam Dei compleri: in fine autem seculi zizaniam à frumento disungi.

Quod districtus iudex ad iudicium veniens peccatorem videat, ut feriat, non ut saluet. Cap. CIII.

Gregor. in suis moralibus dicit. **I**N iudicium quidem dominus veniens peccatorem videt ut feriat, sed non videt ut ad largiendam salutis gratiam recognoscat. Culpas examinat: & vitam pereuntium ignorat.

Quod Deus ad iudicium veniat ad ferendum videns, & ad saluandum non videns. Cap. CV.

Gregor. in suis moralibus dicit. **D**istrictus iudex ad iudicium veniet, & ad saluandum non videns, ad ferendum videns: quia quem in presenti vita dispensationis suae miseratione non respicit, respiciendo postmodum per iusticiam extinguit. Nunc enim peccator quisque dum non metuit, & viuit, & blasphemat & proficit: quia scilicet misericors creator quem expectando vult corrigere, aspiciendo non vult punire: Sicut scriptum est: Dissimulans peccata hominum propter penitentiam. Sed tunc peccator cum respicitur non subsistit: quia cum districtus iudex merita subtiliter inquirat, res ad tormenta non sufficit. Quavis hoc etiam iustorum voci congruit: quorum mens semper sollicita venturo examini intendit. Omne enim quod agunt metuunt, dum cautè considerant, ante quantum iudicem stabunt. Intuentur potentiam illius magnitudinis, & pensant quanto reatu constructi sunt propriae infirmitatis. Enumerant mala proprii operis, & contra haec exaggerant bona gratiae conditoris. Considerant prava quae districtè iudicet, bona opera quam subtiliter penset: & perituros se absque ambiguitate praesciunt, si remota pietate iudicentur. Quia hoc ipsum quoque quod iuste videmur viuere, culpa est, si vitam nostram cum iudicat, hanc apud se diuina misericordia non excusat.